

Repertoriumnummer: 20/
Datum van uitspraak: 16 januari 2020
Rolnummer: 13/655/B
Materie: CSR
Type vonnis: Eindvonnis

Uitgifte

<i>Uitgereikt aan</i>	<i>Uitgereikt aan</i>
<i>op</i> €	<i>op</i> €
Rechtsmiddelen	

**Arbeidsrechtbank Gent,
afdeling Gent**

Vonnis

Kamer G7

VCSR : HERR

In de zaak: 13/655/B

Mevr. X., hebbende als raadsman Me Ad., advocaat.

VERZOEKSTER

M1, Mutualiteit;
H1, Universiteit ziekenhuis;
H2, Laboratorium;
S1, Handelsmaatschappij;
S2 p/a Hj1, Handelsmaatschappij p/a Gerechtsdeurwaarder;
A1 c/o Hj2, Gemeentelijk bestuur c/o Gerechtsdeurwaarder;
T1 c/o Hj3, Telecommunicatieonderneming c/o Gerechtsdeurwaarder;
B., Bank;
H3 c/o Hj4, Ziekenhuis c/o Gerechtsdeurwaarder;
St., Vakbondsorganisatie;
N.V. T2 c/o Hj5, Telecommunicatieonderneming c/o Gerechtsdeurwaarder;
BVBA S3, Vastgoedmakelaar;
NV E., Energiebedrijf;
M2, Mutualiteit;
A2, Belgische Staat, F.O.D. Financiën, Administratie der Inning en Invordering, Cel Collectieve Procedures;
A3, Provinciaal bestuur;

SCHULDEISERS

Me Md., advocaat.

SCHULDBEMIDDELAAR**1. Feiten en voorgaande – voorwerp van de vordering**

Mevr. X., vertegenwoordigd door Me Ad., legde op 22 augustus 2013 een verzoekschrift neer tot het verkrijgen van een collectieve schuldenregeling.

Bij beschikking van 3 september 2013 verklaarde deze rechtbank dit verzoek toelaatbaar. Me Md., advocaat, werd aangesteld als schuldbemiddelaar.

Op 30 september 2014 homologeerde deze rechtbank een minnelijke aanzuiveringsregeling met een duurtijd van 7 jaar, die onder andere bepaalt dat:

- de schuldenaar een leefgeld van 385 euro zal ontvangen, bovenop de kinderbijslag die ze zelf mag innen;
- de schuldbemiddelaar rechtstreeks de huur van de woning van de schuldenaar zal betalen;
- na opbouw van een reserve van 100 euro per maand een bedrag van 75 euro per maand zal worden aangewend voor de afbetaling van de schulden, die (toen) in hoofdsom 7.869,56 euro bedroegen.

Op 27 oktober 2015 verzocht de schuldbemiddelaar de rechtbank om over te gaan tot een oproeping in raadkamer. Hij stelde immers vast dat er reeds een aantal maanden geen inkomsten werden gestort op de rubriekrekening. Het dossier werd zowel op 22 december 2015 als op 9 februari 2016 in raadkamer besproken. Op de laatste zitting in raadkamer werd de zaak onbepaald uitgesteld, omdat de situatie volgens de schuldbemiddelaar (terug) in orde was.

Iets meer dan 2 jaar later, op 9 februari 2018 legde de schuldbemiddelaar een verzoekschrift neer teneinde de herroeping van de collectieve schuldenregeling te bekomen. De schuldbemiddelaar voerde aan dat de schuldenaar niet de vereiste goede trouw aan de dag legde. Hij verwees naar het feit dat er regelmatig en herhaaldelijk (opnieuw) géén inkomsten op de rubriekrekening werden gestort, dat er geen communicatie was en dat er nieuwe schulden werden gemaakt, in het bijzonder huurschulden.

Bij vonnis van 12 juni 2018 herriep deze rechtbank de beschikking van toelaatbaarheid tot de collectieve schuldenregeling van de schuldenaar, alsook de homologatie van de minnelijke aanzuiveringsregeling. Dit vonnis werd echter vernietigd door het arrest van het arbeidshof te Gent van 29 april 2019. Het is met name zo dat de schuldbemiddelaar in de beroepsprocedure afstand had gedaan van zijn verzoek tot herroeping.

Mevr. X. (hierna de schuldenaar) nam op 10 oktober 2019 inzage in het dossier van de rechtspleging.

Op 23 oktober 2019 verzocht de schuldenaar de stopzetting van de collectieve schuldenregeling. Zij voert in haar brief aan dat ze onvoldoende informatie krijgt van haar schuldbemiddelaar inzake de aflossing van haar schulden, dat haar vragen aan de schuldbemiddelaar onbeantwoord blijven, dat haar verzoeken om bijkomend leefgeld steevast afgewezen worden, en dat zij niet in staat is een menswaardig leven te leiden.

Op 5 december 2019 legde de schuldbemiddelaar andermaal een verzoekschrift neer teneinde de herroeping van de collectieve schuldenregeling te bekomen. De schuldbemiddelaar voert aan dat de schuldenaar (opnieuw en nog steeds) niet de vereiste goede trouw aan de dag legt. Hij verwijst naar het feit dat er regelmatig en herhaaldelijk géén inkomsten op de rubriekrekening worden gestort, dat er inkomsten worden achtergehouden en dat er nieuwe schulden werden gemaakt, in het bijzonder huurschulden.

2. Procedure

De partijen werden eerst overeenkomstig artikel 1675/15, §1, tweede lid en dan overeenkomstig artikel 1675/15, §1/1 van het Gerechtelijk Wetboek, opgeroepen voor de openbare zitting van 19 december 2019.

Zijn verschenen op de openbare zitting:

- Me Md., de schuldbemiddelaar;
- Mevr. X., de schuldenaar.

Zij werden er gehoord in de uiteenzetting van hun middelen.

Ter terechtzitting formuleerde de schuldenaar louter ondergeschikt het verzoek over te gaan tot vervanging van de schuldbemiddelaar. Deze verzette zich hiertegen.

De debatten werden gesloten en de zaak werd in beraad genomen.

De stukken van het geding, onder meer de stukken gevoegd bij het dossier van de rechtspleging, werden ingezien.

3. Ten gronde

Juridisch raamwerk van de beoordeling

Artikel 1675/15, §1 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat de rechter op verzoek van de schuldbemiddelaar de herroeping van de beschikking van toelaatbaarheid kan uitspreken wanneer de schuldenaar:

1. hetzij onjuiste stukken heeft afgegeven met de bedoeling aanspraak te maken op de procedure van gezamenlijke schuldenregeling of deze te behouden;
2. hetzij zijn verplichtingen niet nakomt, zonder dat zich nieuwe feiten voordoen die de aanpassing of herziening van de regeling rechtvaardigen;
3. hetzij onrechtmatig zijn lasten heeft verhoogd of zijn baten heeft verminderd;
4. hetzij zijn onvermogen heeft bewerkt;
5. hetzij bewust valse verklaringen heeft afgelegd.

Het voornoemde artikel maakt het mogelijk de schuldenaar te sanctioneren die niet getuigt van zogenaamde procedurele goede trouw. In de loop van de procedure van de collectieve schuldenregeling is de goede trouw van de schuldenaar immers vereist, zowel bij het neerleggen van het verzoekschrift, als in elk ander stadium tot het einde van de regeling. De oprechtheid van de schuldenaar is een onontbeerlijke voorwaarde voor de goede werking van de procedure (*Parl. St. Kamer, 1996-1997, nr. 1073/1, p. 16-17*).

De procedurele goede trouw vereist volgens de rechtspraak dat de schuldenaar eerlijk en actief meewerkt aan het goede verloop van de collectieve schuldenregeling, dat hij een oprechte intentie en motivatie toont om zijn schulden af te betalen in plaats van daarentegen schulden te ontlopen of te verergeren, en dat hij ter zake voldoende inspanningen levert (zie o.a. Gent 26 september 2006, *Jb. Kred. 2006, 517* en Gent 22 april 2008, *NjW 2009, 776*; Arbh. Bergen 3 juni 2014, *Jb. Kred. 2014, 553*).

De herroeping leidt niet alleen tot de beëindiging van de collectieve schuldenregeling, maar heeft ook als rechtsgevolg dat de schuldenaar gedurende een periode van vijf jaar te rekenen vanaf de datum van het vonnis van herroeping geen verzoekschrift tot het verkrijgen van een collectieve schuldenregeling kan indienen (artikel 1675/2 Ger.W.). De herroeping heeft met andere woorden een sanctionerend karakter.

Artikel 1675/15, §1/1 bepaalt dan weer dat het einde van de minnelijke of de gerechtelijke aanzuiveringsregeling kan worden uitgesproken door de rechter aan wie de zaak op verzoek van de schuldenaar opnieuw wordt voorgelegd, door een eenvoudige schriftelijke verklaring die wordt neergelegd ter griffie of verzonden aan de griffie.

Deze bepaling werd ingevoerd bij wet van 14 januari 2013 (*BS 1 maart 2013, in werking getreden op 1 september 2013*) en stelt een einde aan controversen in de rechtspraak en rechtsleer in verband met de kwestie of een schuldenaar, die werd toegelaten tot de collectieve schuldenregeling, zelf het initiatief kan nemen om uit de procedure te stappen (B. De Groote en S. Van Brée, “De collectieve schuldenregeling: enkele nieuwigheden toegelicht”, *RW 2013-2014, 56*).

De rechter behoudt evenwel een beoordelingsmarge en hoeft zodanig verzoek dus niet noodzakelijk in te willigen (*Parl. St. 2011-2012, nr. 53/1804/8, p. 7*). Het spreekt voor zich dat de rechter hierbij

rekening zal houden met alle omstandigheden van de zaak aangaande het verloop en de uitvoering van de collectieve schuldenregeling. Hij of zij houdt hierbij ook rekening met de belangen van de schuldeisers.

De vrijwillige beëindiging van de collectieve schuldenregeling heeft - in tegenstelling tot de herroeping - geen sanctionerend karakter. De schuldenaar kan na de beëindiging van de collectieve schuldenregeling opnieuw een verzoekschrift indienen om toegelaten te worden tot een (nieuwe) collectieve schuldenregeling.

Beoordeling In concreto

De rechtbank moet in deze zaak oordelen over wederzijdse verzoeken tot beëindiging van de collectieve schuldenregeling. De schuldenaar verzoekt eenvoudigweg een einde te stellen aan de huidige collectieve schuldenregeling, maar maakte ter terechtzitting wel meteen haar intentie kenbaar om na de eventuele beëindiging een nieuwe collectieve schuldenregeling te verzoeken. De schuldbemiddelaar verzoekt daarentegen de huidige collectieve schuldenregeling te herroepen, hetgeen het voor de schuldenaar bijgevolg onmogelijk zou maken om in de loop van de komende jaren in een nieuwe collectieve schuldenregeling te stappen. Kort samengevat, de rechtbank moet beoordelen of het mank lopen van de huidige collectieve schuldenregeling te wijten is aan de schuldenaar, dan wel of er andere omstandigheden aan de orde zijn die een vrijwillige beëindiging rechtvaardigen.

De rechtbank stelt om te beginnen vast dat de collectieve schuldenregeling de voorbije jaren geen normaal verloop heeft gekend:

- de gehomologeerde minnelijke aanzuiveringsregeling werd niet uitgevoerd, in die zin dat er op geen enkel ogenblik en in geen enkel jaar (sinds 2015) dividenden werden uitgekeerd aan de schuldeisers.
- de jaarverslagen werden niet altijd tijdig opgesteld en/of neergelegd. Zo is er in het dossier van de rechtspleging geen spoor terug te vinden van het jaarverslag anno 2016 (cyclus 2015-2016). Het jaarverslag voor de jaren 2017-2018 werd niet aan het einde van 2018 neergelegd, maar werd pas op 5 december 2019, dit zelfs nadat het jaarverslag voor cyclus 2018-2019 al was neergelegd. Dit laatste gebeurde op 20 november 2019.
- De jaarverslagen die uiteindelijk werden neergelegd, en in het bijzonder het overzicht van de transacties op de rubriekrekening, tonen aan dat er gedurende verschillende periodes geen inkomsten waren op deze rekening, noch beroepsinkomsten, noch een vervangingsinkomen. Dit is uit zijn aard een opmerkelijke situatie, die hoe dan ook om een verklaring vraagt.
- er ontstonden ingevolge het gebrek aan inkomsten moeilijkheden tussen schuldbemiddelaar en schuldenaar. Dit gaf aanleiding tot een oproeping in raadkamer (december 2015-februari 2016), tot vragen per e-mail en per brief van de schuldbemiddelaar aan de schuldenaar (minstens vanaf 21 juli 2017) en tot een eerste verzoek tot herroeping vanwege de schuldbemiddelaar, hetgeen leidde tot een procedure voor deze rechtbank en het arbeidshof (februari 2018-april 2019).

De schuldenaar wijt het slechte verloop van de collectieve schuldenregeling aan de schuldbemiddelaar, met als gevolg dat de schuldeisers niet werden afbetaald of zijn daaromtrent minstens in het ongewisse bleef, dat er boedelschulden werden gemaakt en dat zij geen menswaardig leven kon en kan leiden.

De rechtbank treedt deze middelen en argumenten niet bij.

Vooreerst stelt de rechtbank vast - dit na analyse van de verrichtingen op de rubriekrekening - dat de schuldbemiddelaar (o.a. door middel van doorlopende bancaire opdrachten) het nodige deed om over te gaan tot betaling van de huur van de schuldenaar, alsook van haar leefgeld, dit overeenkomstig de minnelijke aanzuiveringsregeling. Dat op een bepaald ogenblik een aantal betalingen niet konden

worden uitgevoerd, houdt verband met het gebrek aan inkomsten op de rubriekrekening, en is geenszins te wijten aan de schuldbemiddelaar. Het is daarentegen te wijten aan de schuldenaar zelf.

Ten tweede stelt de rechtbank vast dat een minnelijke aanzuiveringsregeling werd gehomologeerd die de schuldenaar met beperkte middelen niettemin toelaat een menswaardig leven te leiden. De schuldbemiddelaar heeft er steeds naar gestreefd uitvoering te geven aan deze minnelijke aanzuiveringsregeling. Dat één en ander niet kon worden gerealiseerd en mogelijk tot probleemsituaties aanleiding gaf, houdt opnieuw verband met het gebrek aan inkomsten op de rubriekrekening, en is dus opnieuw te wijten aan de schuldenaar zelf.

Het feit dat de schuldbemiddelaar mogelijk nalatig is geweest bij het neerleggen van jaarverslagen en bij het verstrekken van informatie, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen, te meer ook de schuldenaar doorheen de jaren herhaaldelijk nalatig is geweest om de nodige informatie te verschaffen over haar inkomenssituatie.

De schuldenaar werd er gedurende de collectieve schuldenregeling bij herhaling op gewezen dat er een gebrek was aan inkomsten op de rubriekrekening (zie procedure raadkamer eind 2015-begin 2016, zie e-mails en brieven van de schuldbemiddelaar minstens vanaf 21 juli 2017). Zij wist of moest weten, zoals elke normaal, zorgvuldige en voorzichtige persoon, dat de schuldbemiddelaar in die omstandigheden de huur niet zou kunnen betalen en geen dividenden aan de schuldeisers zou kunnen uitkeren. In het e-mailbericht van de schuldbemiddelaar van 21 juli 2017 wees de schuldbemiddelaar nadrukkelijk erop dat de betaling van de huur in het gedrang kwam (stuk 1a schuldbemiddelaar). De schuldenaar kan niet voorhouden dat zij op dat vlak in het ongewisse was.

De rechtbank stelt vast dat er ondanks deze voorgaanden, sinds juni 2019 - en dus na het voor de schuldenaar gunstige arrest van het arbeidshof te Gent d.d. 29 april 2019 - opnieuw geen inkomsten op de rubriekrekening worden gestort. Een laatste storting van loon gebeurde op 29 maart 2019.

Ter terechtzitting verklaarde de schuldenaar dat zij sinds juni 2019 een ziekte-uitkering ontvangt en dat zij deze laat storten op een andere rekening dan de rubriekrekening. Dit was de schuldbemiddelaar onbekend. De schuldenaar is er nochtans van op de hoogte dat haar inkomsten op de rubriekrekening gestort moeten worden. De rechtbank verwijst ter zake naar:

- haar verzoekschrift van 22 augustus 2013 om een collectieve schuldenregeling te bekomen. Zij verklaarde hierin kennis te hebben genomen van het feit dat haar inkomen rechtstreeks aan de schuldbemiddelaar zal moeten worden gestort en dat elke vorm van inkomen in principe aan de schuldbemiddelaar toekomt;
- de brief van de schuldbemiddelaar van 22 oktober 2019, waarin deze beginselen in herinnering worden gebracht en waarin de schuldenaar er ook op werd gewezen dat er geen inkomsten waren op de rubriekrekening, met bijhorend verzoek om te verduidelijken wat haar inkomenssituatie was;
- de procedurele voorgaanden in dit dossier, met name de zittingen in raadkamer bij deze rechtbank, alsook de eerste procedure tot herroeping van de collectieve schuldenregeling, zowel voor deze rechtbank als voor het arbeidshof. In deze procedures was steeds opnieuw het (onverklaarbare) gebrek aan inkomsten op de rubriekrekening - en de problemen die daaruit voortvloeiden - het voorwerp van de discussie.

Ter terechtzitting bleek zeer duidelijk dat de schuldenaar met volle kennis van zaken en doelbewust haar vervangingsinkomen op een eigen rekening liet en laat storten. Het bewust zelf innen van inkomsten, in weerwil van de geldende regels en afspraken, is duidelijk in strijd met de procedurele goede trouw en maakt het moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk, om correct uitvoering te kunnen geven aan een collectieve schuldenregeling.

De rechtbank is bijgevolg van oordeel dat de schuldenaar te kort schiet in haar verplichtingen en op een onrechtmatige wijze de baten bestemd voor de collectieve schuldenregeling heeft verminderd door deze sinds juni 2019 achter te houden. De herroeping van de beschikking van toelaatbaarheid tot de collectieve schuldenregeling en van de minnelijke aanzuiveringsregeling dringt zich in die omstandigheden op. Dit is des te meer zo omdat de schuldenaar doorheen de jaren - ondanks de gevoerde procedures en de geboden kansen - herhaaldelijk te kort is geschoten om haar inkomenssituatie op orde te houden, en om haar schuldbemiddelaar adequaat in te lichten over eventuele incidenten op dit vlak.

De beslissing tot herroeping leidt tot beëindiging van de collectieve schuldenregeling. Zodoende is het verzoek van de schuldenaar om over te gaan tot vrijwillige beëindiging van de collectieve schuldenregeling op grond van artikel 1675/15, §1/1 zonder verder voorwerp, en dient het in elk geval te worden afgewezen als ongegrond.

De rechtbank is bovendien verplicht om zich uit te spreken over de verdeling en de bestemming van de gelden op de bemiddelingsrekening overeenkomstig artikel 1675/15, §2/1 van het Gerechtelijk Wetboek.

Het eventuele tegoed op de rubriekrekening dient eerst te worden aangewend voor de betaling van de staat van ereloon en kosten van de schuldbemiddelaar, gezien deze vordering een absoluut voorrecht heeft boven alle andere schulden (cf. artikel 1675/19, §2 van het Gerechtelijk Wetboek). Het beschikbaar saldo moet verder aangewend worden voor de betaling van eventuele boedelschulden, zijnde de schulden die ontstaan zijn tijdens de collectieve schuldenregeling en die met het toegekende leefgeld hadden moeten betaald worden of schulden die kunnen worden beschouwd als zijnde “gemaakt in het kader van een normaal vermogensbeheer”. Indien het saldo op de rubriekrekening niet volstaat om alle boedelschulden te voldoen, moet dit saldo onder de boedelschuldeisers worden verdeeld met inachtneming van de gelijkheid onder hen (dus in principe pondspondsgewijs) maar onverminderd de wettige redenen van voorrang. Indien er na deze bewerkingen nog een saldo beschikbaar is, komt zulks toe aan de schuldeisers van Mevr. X. Dit saldo dient onder de schuldeisers te worden verdeeld met inachtneming van de gelijkheid onder hen (dus in principe pondspondsgewijs), maar onverminderd de wettige redenen van voorrang.

OM DEZE REDENEN

De schuldbemiddelingsrechter,

Gelet op de bepalingen van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken,

Verklaart de vraag van de schuldbemiddelaar tot herroeping **toelaatbaar en gegrond**.

Herroept, op grond van artikel 1675/15, §1, eerste lid, 2° en 3° van het Gerechtelijk Wetboek, de beschikking verleend door de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Gent van **3 september 2013** waarbij Mevr. X. werd toegelaten tot de collectieve schuldenregeling en de homologatie van de minnelijke aanzuiveringsregeling toegestaan bij vonnis van **30 september 2014**.

Zegt voor recht dat de procedure van collectieve schuldenregeling wordt beëindigd en dat alle schuldeisers hun individuele executierechten herwinnen.

Verklaart de vraag van de schuldenaar tot beëindiging van de collectieve schuldenregeling toelaatbaar, doch ongegrond.

Stelt vast dat er geen gedingkosten dienen vereffend te worden.

Aldus gewezen en uitgesproken op **16 JANUARI 2020**, in openbare terechtzitting door de schuldbemiddelingsrechter van de **kamer G7** van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Gent, waar aanwezig waren:

NEVENS KOEN, schuldbemiddelingsrechter,
De h. ..., griffier.